

АНТОН НЕСТЕРЕНКО – поет, музикант, учитель-словесник. Народився 1989 року в місті Полтаві. Має середню музичну освіту за фахом скрипка, нині здобуває освіту за фахом ударні інструменти. 2012 року закінчив факультет філології та журналістики (спеціальності «Українська мова і література» та «Англійська мова і зарубіжна література») Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, має ступінь магістра філології. У студентські роки був учасником факультетського Народного фольклорного ансамблю «Жива вода» імені Павла Бакланова, а також провідним актором театру «Факультет F» (згодом – народний театр «На Павленках»). З обома творчими колективами досі співпрацює, бере участь у їхніх виступах.

Писати вірші почав наприкінці 2014 року, активно друкується в Інтернеті. У творчих планах – записати музичний альбом із пісень на власні тексти.

СТИХІЇ

Яскраві кольори, яскраві блиски.
 Це через них стають далекі близько.
 Гойдаються принади, світять, сліплять.
 Противні полюси докупи ліплять.

Ланцюг плететься, іскри – табунами.
 Відкритість, щирість без табу між нами.
 Спіральні сходи нескінченно вгору
 Ідуть, знайшовши чергову опору.

Розхвилювавшись, море хлюпа бризки,
 Рев урагану змінюється бризом.
 Відплив. Поволі пригасають блиски,
 Довга коса стає коротким мисом.

Блаженний штиль. Розбурханість минулу
 Пригладжує прозоро-білий промінь.
 Стихії заспокоїлись, заснули,
 Обнявшись, як синонім і синонім.

ПЕРЕД ПРОБУДЖЕННЯМ

Рука ніжна в руці
 Мужній,
 Як перлина в морській
 Мушлі.

Спочиває краса
 Гола,
 Заборони згаса
 Голос.

Пара з уст дорогих
 Злилась,
 Одні коло других
 Звилась.

Пали груди плодом
 Стиглим

До грудей, як на фронт, –
 Стихли.

Розлетілись пташки –
 Хмари,
 Місяць галом тяжким
 Марить.

Розлізаються сни
 Дрантям,
 Рве їх промінь ясний
 Ранній.

Сонцечовен гребі
 Ранком.
 Відпускаю тебе,
 Бранко.

ВЕРЕСНЯ

Ми дуже щасливі,
 що дожили до вересня.
 Візьми-но дзеркалку,
 Ходімо у парку
 Губитися серед пар,
 Чудити щось замість пар,
 Гребти обома рудий депресняк,
 У небо махати іскрами.
 Зняв?

Шорсткий шурхітливий килим
 Шматати ногами щосили,
 Єднати долоні, тебе звати милим,
 Звести очі вгору за клином за сірим,
 Заклинити смарти, набратися віри –
 Полинити з ними. Або залишитись

Двома лелями,
 Двома паралелями між

паралелей алей-дерев
Боротися в листі,
Удавано, звісно,
І знати,
Так – знати!
Упевнено, наперед,
Що ми один одного оберем.

НЕГОДИ!

Пане,
які Ваші плани
на цей погожий день?
Ось-ось
сувороголосі тимпани
ревнуть і лити стане
з сиво-свинцевих жмень.

Бийте ж в усі барабани
Реквієм ясному дню!
Мало води з неба, пане!
Грізно гудуть мембрани.
Щоби було не мало,
В руки візьміть кресало –
Пане,
Викрешіть-но вогню!

ПІДВЕСНЯНЕ

Червоні ягоди калини
На білих розпашілих грудях
Торкаю обережно ротом.

Набралась сили пружна брунька,
Ось стрілить, кулі-насінини
У темінь б'ють новим заводом.

Так щовесни після розлуки
Кохаються рілля і рало,
Живцем ховаючи засіви.

Віддайся в мої рідні руки,
Пізнаймо разом, як бувало,
Тепла й електрики припливи.

ВІДСМІЯЛАСЬ

Хотів тебе взяти –
Не міг.
Стояв на заваді
Твій сміх.

Змирився?
Ні: вперся – моя!
А сміх, знай, стояв і стояв.

Над'їхала зрілість,
І старість –
як сталість.
Тебе все ж не взяв,
Та своє відсміялась.

Тепер – через інших – як горщик розбитий.
(Ніхто не збагнув, що з тобою робити.)

З ОДНИМ

Замки – піщані, фундамент – піски.
Мені байдуже, де ти і з ким.
Невипадково впали містки.

У пошуках рідної кістки
Не зайве вмикати мізки,
Коли чуєш ладні казки.

В камінну фортецю на камені
Сховався, ще й поміняв замки.
От лучилась доля гірка мені!

Не стану страждати роками, ні.
Моє серце не є містким.
Поміститься тільки один.

Ділитися – тільки за раз з одним.
Або вже тоді ні з ким.

* * *

Густий потік магнітних хвиль –
Як відповідь на твою грацію,
Що її міцний свіжий хміль
Приспить голос нудного раціо.

Слова ублажають нам слух,
Їм руки у темряві вторять.
Я Бог-Отець, Син, а ще – Дух,
Коли ти ось так-от поряд.

Чи є що, крім зараз і тут?
Залиш ці питання на потім.
Цілуй, поки не пропадуть
Зірки на багряному сході.

«Ти» стала «я», «я» тепер «ти».
Ніч кужелем чорно пражить,
Вкриваючи коцем товстим
Тіла напівмертві наші.

ВЕДУЧИЙ

Я побачив тебе у музеї –
Досконалий Господній витвір.
Серед інших картин галереї
Ти – таємний світ, новий вимір.

Манять форми і грають барви
В часопросторі, просторочасі.
Ти прекрасна – куди там Барбі?
І живим, і лялькам у пластмасі!

Не конвеєрна фіфа-красуна –
Тим шаблони краси й попраля,
Заразом заронивши сумнів
В юного сам-собі-генерала:

Чи вже так воно добре самотнім
Ночі-дні до смерті лічити?
Мої погляди нині немодні,
Та життя – жорстокий учитель.

Як завжди, в потойбіччя повістку
Доля вручить зненацька – видра.
Бери руку,
купана в любистку, –
Я ведучий, я тебе вибрав.

ВСЯКИЙ МОЖЕ

Всякий із нас може стати маестро
У наймилішому ділі,

Всякий із нас може їздити чесно
На власнім автомобілі.

Всякий із нас бачить нитки-дороги,
Що навсібіч феєрверком,
Всякого траплять розвилки дворогі,
Ще й як на те – перед смерком.

Всякий із нас може череду буднів
Перетворити на чудо,
Тільки
Бджіл серед нас куди менше за трутнів,
Отже,
Всякий із нас щось та може,
Просто –
Геть не усякий буде.